

онова, което осъща съкъпен във духът християнинъ, два пъти въ велики пости, сиръчъ, на велико-то повечерие въ първи-тъ четири дene по малко, и на утрения въ четвърта въ пета-та неделя сичкий-а; немъ е додаденъ и малкий канонъ на марія єгиптанка, коя-то сложи за покланіе.

Отъ сички-тъ канонъ, кои-то има църква-та, найголѣмъ и назнаменитъ е тойзи великий канонъ на Андрея Критскаго, защо-то той съсъ въсма високо духовно размишленіе обзема и два-та завѣта, и въ особитъ свѣтлостъ показва по знатны-тъ хора изъ свещеннѣ-тъ исторія, и изважда на ѹкъ и отъ тѣхно-то паденіе, и въ тѣхній-а плачъ помѣска свои-тъ сълзы. На сѣка пѣснь начало-то въгласна молитва, подырѣ излѣзватъ предъ насъ праотци, патріарси сѫдїи, царе и пророцы на старый-а завѣта, кои-то са съставватъ едини съ други отъ дълбоки размишленія; найподирѣ писателъ-а, като да изнемоурава отъ тежкость-тъ на тѣзи размишленія, връща сѧ пакъ на молитвѫ, и въ думы-тъ на евангелски-тъ притчи търси, да искаже достойно душъ-тъ си на Бога. — А сичка-та девета пѣснь, като вѣнецъ на канонъ-а, посвѣтена само за спомянъ на дѣла-та спасителеви. Азъ не могѫти описа сичкий-а този умотворъ, но само щѫ ти покажѫ нѣкой по знаменити мѣста, за да можешъ да слѣшаши подобрѣ, кога сѧ чете.

„Отъ кѫдѣ да зафани да плачъ за работите на бѣдный-а си животъ? Какво ли щѫ поче-